

POMELNICUL

Prin pomelnic îi purtăm pe cei dragi în fața lui Dumnezeu precum prietenii din Evanghelie care și-au adus camaradul bolnav pe pat, în fața lui Hristos, pentru a-l vindeca. Mântuitorul, văzând

credița lor a zis: „Omule, iertate îți sunt păcatele tale” (Luca 5, 20).

Termenul de pomelnic vine de la „a pomeni” – aducere aminte, numindu-se și acatist, și reprezintă o listă de nume de botez (fără diminutive) dată preotului. Acesta le pomenește în cadrul diverselor slujbe ale bisericii. Este bine să dăm din timp pomelnicul, înainte de începerea slujbei, pentru ca preotul să aibă timp să-l pomenească și pentru a nu deranja slujba. Vom respecta următoarea ordine: preotul care ne-a botezat, preotul duhovnic, nașii, părinții, frații, prietenii, iar ultima persoană trecută este cea care întocmește pomelnicul. Numele trebuie să fie scrise citeț, separat pentru vii și pentru cei adormiți.

Pe pomelnicul ce-l ducem la Sfântul Altar nu pot fi trecuți cei de altă credință, sinucigașii, cei ce trăiesc necununăți. Pe aceștia îi putem pomeni în rugăciunile noastre personale. De asemenea, datoria creștinească ne îndeamnă să-i pomenim și pe cei care ne-au greșit nouă, în acest fel grăbindu-se iertarea și împăcarea și, astfel, restabilirea comuniunii cu aceștia.

Nu trebuie să-i uităm nici pe cei adormiți, pomenindu-i la rugăciune să li se ierte păcatele, știind că rugăciunile Bisericii pot scoate sufletele din iad. La finalul pomelnicului e important să adăugăm „cu tot neamul lor cel adormit”.

Pomenirea celor dragi poate fi făcută și de fiecare credincios la rugăciunile personale, după pomelnicul de la sfârșitul Psaltirii. Sunt incluși conducătorii Bisericii Ortodoxe, conducătorii țării, părintele duhovnic, părinții, frații și surorile, rudele spirituale (nași, fini), bunici, unchi, mătuși, verișori, prietenii. Putem să-i pomenim pe învățătorii și profesorii noștri, pe binefăcătorii noștri, pe colegii, pe vecinii, pe cei aflați în suferință și pe toți cunoscuții noștri trecuți la cele veșnice.

Îndeplinind cu dragoste această datorie sfântă, de a ne purta unii pe alții în rugăciune, vom împlini și în acest fel *porunca iubirii* dată de Mântuitorul Hristos.

Prof. Irina Curalariu, Suceava

Bunătatea

Când un străin bate, caritatea îi deschide ușa ospitalității; odată intrat, îl întâmpină bucuria; odată primit, îl găzduiește omenia; pe cel flămând, îl hrănește bunătatea; pe cel căzut în deznădejde, îl călăuzește credința, iar pe cel tulburat, dragostea.

Sfântul Ambrozie

Să iubim din suflet pe tot omul; dar să nu ne punem nădejdea în nici unul dintre oameni. Căci câtă vreme ne susține Domnul, ne înconjoară mulțime de prieteni și toți vrăjmașii noștri sunt fără putere. Când însă ne părăsește harul Domnului, atunci ne părăsesc și toți prietenii. Cel ce se teme de Domnul iarăși se va înălța.

Sfântul Maxim Mărturisitorul

Cu aproapele nostru trebuie să ne purtăm prietenește, silindu-ne ca să nu-l întristăm nici măcar cu privirea. Când noi ne întoarcem fața de la un om sau îl întristăm, atunci parcă ni s-ar pune o piatră pe inimă. Duhul omului tulburat sau mâhnit trebuie să ne sârguim a-l mângâia cu vorbe bune, izvorâte din iubire.

Sfântul Serafim de Sarov

E bine, cum nu se poate mai bine, să faci fapte bune. Omul bun este împăcat cu sine, este prietenul lui Dumnezeu, este și altora plăcut. Cel ce face binele atrage fără să vrea asupra-i toate privirile. De ce? Fiindcă, atunci când simți o mireasmă plăcută, te oprești fără să vrei să o miroși. Priviți înfățișarea unui om care stăruie în fapte bune, chipul său. Cum arată la față? Ca și un chip îngeresc!

Sfântul Ioan de Kronstadt

Nici binele nu e bine, când nu se lucrează bine, ci e bine cu adevărat când nu așteaptă plată pentru aceasta sau acea plăcere de la oameni, de pildă bunul nume, sau slava de la ei, nici nu se face din lăcomie sau nedreptate. Fiindcă Dumnezeu nu caută la binele ce pare că e bine, ci la scopul pentru care se face.

Sfântul Ioan Damaschin